

По-лесно бихте зидъ турили
Зарадъ орловитѣ крила,
По-лесно бихте раздѣлили
На две гръмовната стрела —

Но не насъ, о гори надмѣнни!
(Ни ти, берлински злобенъ сждъ!)
Предъ наший идеалъ свещенни
Вий прѣчки слаби сте въ свѣтътъ.

Що би могла стихийна сила?
Що можатъ нашитѣ врази?
Насъ свързватъ вѣкове теглила,
Насъ сливатъ океанъ сълзи;

Насъ свързва минало страдално,
Еднаква кръвъ, языкъ, сждба,
И духъ, и нѣщо нераздѣлно...
И цѣло бждеще съ борба.

И вий, гранитни исполини,
Съ приоблачнитѣ си чела,
Сте само прости стѣпала,
Отдето Крали-Марко нине
Наглежда своята земля.

1883.

ТАМЪ

Тамъ, тамъ душитѣ и сърдцата, братя!
Тамъ нашитѣ стремления и мечти,
Тамъ нашитѣ очи, умове, обятия,
Тамъ нека всичко българско лети; —